

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Έν Ελλάδι... Δρ. ν. 3.—
Έν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφῆσιον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Μετάφρασις ἐκ τῆς Γερμανικῆς Ἐλβετίας
τῆς κομῆσεως ΔΟΡΑΣ ΙΣΤΡΙΑΔΟΣ.

[Συνέχεια καὶ τέλος].

XI.

Διερχομένη ἡμέραν τινα τὴν ἐλάδη καὶ μελαγχολικὴν πεδιάδα τῆς Neuhaus, συνήντησα καθ' ὁδὸν γυναῖκα, ἥτις ἠκολούθει, ὡς ἐγώ, τὴν μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν χόρτων ἐλισσομένην ἀτραπὸν ἀνεγνωρίσθημεν παρ' αὐτῆς· διότι ἦτο ἡ ἀγνωστὸς ἐκείνη, ἥς εἶχον ἀκούσει τὴν φωνὴν ἀντήχουσαν μεταξὺ τῶν ὄρεων τὴν προκίαν τῆς ἐπιτῆς κορυφῆς τοῦ High ἀναβάσεώς μου. Ἐπειδὴ δὲ τὴν φορὰν ταύτην ἤμην μόνη, ἡ παρουσία μου ἔφάνη ὅτι δὲν τὴν δυσπρόσπαστον ἐξ ἐναντίας, πλησιάζουσα μὲ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς μετὰ τὸσαύτης φιλοφροσύνης, ὥστε ἤθελέ μοι ἐνθυμῆσαι τὴν ἀπλοικὴν ἀφελειαν τῶν παιδικῶν χρόνων, ἐάν ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς αὐτῆς βλέμματος δὲν ἀνεκάλυπτον τὰ ἴχνη τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς βαθείας ἐκείνης θλίψεως, αἵτινες ἐπιφέρουσι πρόωρον γῆρας.

«Ἐξὴν ἐνταῦθα ὡς ἐγώ, εἶπες, θά σὲ συνοδεύσω, θά διασκεδάσω τὴν ἀνίαν τῆς μονώσεώς σου ὀδηγοῦσα σε ἐπὶ τῶν ὄρεων τούτων ἐνθα τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως ἐκπλήττει τὴν ἀνθρωπίνην φαντασίαν· θά συμμερισθῶ τὰς θλίψεις σου, ἐάν ἔχῃς τι νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς τοὺς ποταμοὺς τοὺς κυλλόντας τὰ ὕδατά των ἐντὸς τῶν χλοερῶν τούτων λειμώνων ἢ εἰς τοὺς καταρράκτας, οἵτινες τοσοῦτον ἑναρμονίως μιγνύουσι τὸν παφλασμόν των μὲ τὸν ψῆθρον τῶν ἀνέμων· ἡ χαρὰ σου θά ἦναι καὶ ἰδία μου χαρὰ, ἀλλ', οἶμοι! δύναμαι πλέον νὰ μεταχειρισθῶ τὴν λέξιν ταύτην, ἥτις εἶναι ἑκφρασις ἀρμόζουσα εἰς γλώσσαν οὐράνιον καὶ ἥτις ἀποβάλλει τὴν ἐννοίαν τῆς προφερομένη ὑπὸ τῶν θνητῶν ἡμῶν χειλέων.»

ἠκολούθησα τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥς ἡ μελαγχολία μοι ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν βαθυτάτην, διότι ἡ ἔ-

ξάφις μεθ' ἧς ὠμίλει, μ' ἔκαμε νὰ ἐνοήσω ἀρκούντως ὅτι τὸ πάθημά της ἦτο ἀθεράπευτον, ὅτι εἶχεν, οὕτως εἰπεῖν, φονεύσει τὴν ψυχὴν πρὶν ἢ καταβάλλῃ τὸ σῶμα, ἐάν μοι ἦναι συγκεχωρημένον νὰ ἐφαρμόσω τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου εἰς ὅ,τι εἶναι τοσοῦτον ἀνώτερον τῶν περὶωρισμένων ἀντιλήψεών μας.

Ὁμοίαζε πρὸς ἄγαλμα ἑλληνικὸν κατελθὸν ἐκ τοῦ Παρθενῶνος καὶ βλέπων τις αὐτὴν βαδίζουσαν, ἤθελε νομίσει ὅτι αἱ νοχελεῖς αὐτῆς κινήσεις ἐρρυθμίζοντο ὑπὸ τῆς ἑναρμονίου φωνῆς της· οἱ καστανοχρῶες πλόκαμοί της, οἵτινες ἔστιλβον εἰς τὸν ἥλιον, οἱ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοί, τὰ μόλις μειδιῶντα χεῖλη της, τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημά της, τὰ πάντα τέλος συνετέλουν εἰς τὸ νὰ μοι τὴν παραστήσωσιν, ὡς ὅν τι φανταστικόν, ὅπερ ἐξήσκει ἐπ' ἐμὲ ἀκατανόητον θῆλγητρον.

Ἀφοῦ δὲ διετρέξαμεν πολλοὺς κήπους, ἐνθα τῆδε κάκεισε ἦσαν διεσπαρμένοι ἀγροτικοὶ οἰκίσκοι, καὶ διήλθωμεν διὰ τῶν πρώτων ὁδῶν ἀρχαίας πόλεως ἦν μοι ὠνόμασεν Unterseen, ἐφθάσαμεν τέλος εἰς οἰκίαν πλησίον τῆς μεγάλης γεφύρας, ἥτις συζευγνύει τὰ κυανὰ ὕδατα τοῦ Ἄαρου, καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθωμεν εἰς τὸ μεμονωμένον τοῦτο ἐνδιαίτημα, μὲ ὠδήγησε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ὑπὸ σκιάδα κληματοσκεπῆ ἀφ' ἧς οἱ ἀνθοστόλιστοι κλάδοι ἐκκλινον πρὸς τὸ ψυθιρίζον ρεῦμα· ἀντικρῶ δὲ ἡμῶν φραγμὸς ἑκατονταφύλλων ῥοδωνιῶν ἠνθισμένων ἐξετεινέτο ἐπὶ τοῦ φαιού τοίχου τῆς οἰκίας, τῆς ὁποίας ὁ χαριέστατος ἐξώστης ἐκάλυπτετο ὑπὸ τοῦ φυλλώματος τῶν ἀναρρίχουμένων δάμνων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΟΜΟΝΙΔΙΟΣ ΔΑΪΝΑ.

Ἐνταῦθα, μοι εἶπεν ἡ σύντροφός μου, εὔρον ἄσυλον ἤσυγον καὶ ἀναπαυτικόν· ἰδὲ τὰς ὄχθας ταύτας καὶ τὰ σκοτεινὰ ὄρη, αἵτινα περιρρίζουσι τὸν ὀρίζοντα, ἡ ἱστορία μου εἶναι ἐπίσης ὡς αὐτὰ θλιβερά· διότι πέραν, μακρὰν ὑπέφερον βασάνους, ὧν ἡ ἀνάμνησις μὲ φοβίζει· εἰσέτι, ἀλλ' ἐδῶ εὔρον τέλος τὴν γαλήνην τοῦ

Και όμως εκείνος, όστις είχε συνενώσει την τύχην του μετά της ιδιότητός μου, απέβλεπεν εις εμέ ως προς το μόνον αντικείμενον της ελπίδος και της μερίμνης του· φαντάσθητι λοιπόν όποια ή πάλη, όποιον το άλγος, όπερ έπρεπε να κρύπτω και από αυτόν έτι, όστις δεν είχε άλλην ευδαιμονίαν ει μη την ιδιότητά μου. Ω! αι οδύνας των μαρτύρων εκείνων, αν το σώμα εντός ολίγων στιγμών έγένετο παρανάλωμα των φλογών, κατ' ούδέν δύναται να συγκριθώσι προς τας δοκιμασίας άτυχών τινων ψυχών δια τας όποιας εκάστη ώρα, εκάστη στιγμή έχει βασάνους, από των όποιων ούδέ ο θάνατος ισχύει να τας λυτρώση.

Εν μόνον λοιπόν αίσθημα έπεκράτει πλέον εν έμοι, το αίσθημα του καθήκοντος και εις αυτό απεφάσισα μέχρι τέλους να θυσιάσω τα πάντα· ήθεν όσον μεγαλειότερα ήτο ή αποστροφή μου προς την χώραν, ήν κατόικουν, επί τοσοούτον προσεπάθησα να καταστήσω αυτήν αγαπητήν εις τον άνθρωπον εκείνον, όστις άντεπροσώπευε μίαν των μάλλον αρχαιοτέρων και ενδοξοτέρων αυτής οικογενειών και όστις γενόμενος πατήρ ωφείλε να προσφέρη αυτή πολιτας άφωτισμένους. Διήγειρα λοιπόν εις αυτόν το αίσθημα της φιλοπατρίας και μετά πάσαν τοιαύτην δυσίαν κατεπρόκειν εις δάκρυα βασανισμένη υπό της θλίψεως εκείνης, ήν επιφέρει ή νοσταλγία.

Ούτως έζησα επί ότη πολλά μέχρις ού κατήντησα, ως με βλέπεις, σκια ούδέν έχουσα ανθρώπινον, άλλ' εκείνο όπερ με ελύπει υπέρ πάν άλλο ήτο, ότι εν μέσω των βασάνων του βίου εκείνου, απώλεσα και την δι-

μουργικήν δύναμιν και την έμπνευσιν της ποιήσεως και αυτήν έτι την στενήν μετά του Θεού σχέσιν μου, ήτις τοσοούτον με είχε ενισχύσει. Χάος έπεκράτει πανταχού, περι έμέ και εντός έμου, και μόνον δια της σπουδής εις ήν μετά καταπληκτικής ζήσεως παρεδόθην, εύρισκον στιγμάς τινας λήθης ή ανακουφίσεως.— Είθε ούδεμία γυνή να αίσθανθ ή ποτέ παρομοίας βασάνους!

Τέλος την ήμέραν καθ' ήν ή αδιαφορία διεδέχθη ήλην την ανθρωπότητα της ηλικίας μου, όλα τα αισθήματά μου, ανεχώρησα εκ της θλιβεράς εκείνης χώρας εις ήν ο ουρανός ούδέποτε μειδιά, ανεχώρησα έχουσα την καρδίαν και την διάνοιαν εξητλημένην, ως οι Ισραηλιται οι εξεληθέντες εκ της γής της δουλείας.

Ίδου ή διήγησις των θλίψεών μου, νυν δεν πάσχω πλέον, διότι δεν ζω, ως οι λοιποι άνθρωποι· ο βίος μου παρέρχεται εν μέσω των παγετών και των έρημέρων άνθέων, ο δε άνθρωπος εις τον όποιον είχαν αφιερώσει την ύπαρξίν μου, απέστη του κόσμου τούτου υπερασπιζόμενος την πατρίδα του κατά των επιδραμόντων ξένων. Και έγω έπίσης, το αιθάνομαι, δεν θα βραδύνω να απολαύσω της ουρανίου εκεί-

νης γαλήνης προς ήν ή καρδιά μου σπεύδει.
 'Επί πολλήν ώρα έμείναμεν άρνοι άμφοτερι, μέχρις ού ή αύρα της έσπέρας πνίγυσα επί των μετώπων μας, διέλυσε τους θλιβερούς ήμών διαλογισμούς.

Α. Γ. Π.

Ο ήγεμών ΜΑΚΑΡΙΖΑ ΔΟΥΔΗ ΣΙΓΓ ("Ιδε σελ 22).

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ο Βίκτωρ Έμμανουήλ απέβλεπεν εν ηλικία 57 ετών, επί της αρχαίας αυτού φίλου και ύπουργού Δελλαμάρμορα μόνον ολίγας ημέρας.

και έλαβεν ως βαπτιστικά τα όνόματα Μαρία Άλβέρτος Ευγένιος Φερδινάνδος Θωμάς. Έξεπαιδεύθη εις την τέχνην των όπλων, ως δούξ δε της Σαβοίας έσχε ενεργητικώτατον μέρος εν τοις συμβάμασι του

Πρεσβύτερος υιός του βασιλέως Καρόλου Άλβέρτου της Σαρδινίας και της αρχιδουκίσσης Θερεσίας της Αυστρίας, ο Βίκτωρ Έμμανουήλ έγεννήθη Μαρτίω 1820

1848, διακριθείς δια της άνδρείας του εν τη μάχη της Ναβάρας. Διεδέχθη τον θρόνον της Σαρδινίας παραιτηθέντος του πατρός αυτού Μαρτίω 1849. Άνα-

πιούνται ταχύτερον· ἐτέρων·· Τα παραδείσιον πτηνόν, τὸ ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος τοσοῦτον ταχέως ἰπτάμενον, σκέπτεται ταχέως τόσον ὅσον και ἐργάζεται. Ἄλλ' ὁ βραδύς...·····βραδέως σκέπτεται. Ὁ νοῦς αὐτοῦ δὲν ἐργάζεται τὸν μηχανισμόν τῶν μυῶν αὐτοῦ πολὺ, οὕτω δὲ ὀλίγην σκέψιν ποιεῖ. Ἄλλὰ και οὗτος ἐπίσπε ταχέως σκέπτεται ὅπταν μυία πλησιάζῃ αὐτόν, τὴν συλλαμβάνει διὰ τῆς γλώσσης του τοσοῦτον ταχέως ὥστε μόλις βλέπει τις πῶς τὴν συνέλαθε. Ἐπιτηρεῖ τὴν μυίαν προσεκτικῶς, μένων πολὺ ἄσυχος ὅταν δὲ ἱκανῶς πλησιάζῃ, ἐκρίπτει τὴν γνώσασαν του, και ἡ μυία ἀναρπάζεται. Μόλις δύναται νὰ σκεφθῇ τις ὅτι τοσοῦτον βραδύ ζῶον δύναται νὰ πράττει τι μετὰ τοσαύτης ταχύτητος.

Ὅσον πλειότερον τὰ ζῶον σκέπτεται τοσοῦτον ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ εἶναι μείζων παραβαλλόμενος πρὸς τὸ λοιπὸν σῶμα. Ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται πλειότερον παντὸς ἄλλου ζώου, διὰ ἔχει μέγαν ἐγκέφαλον. Ἄλλὰ τὸ ὄσπριδιον μόλις ἔχει ἐγκέφαλον, διότι ἐν τῷ ἡέριμῳ αὐτοῦ βίῳ, κεκλεισμένῳ ἐν τῷ κελύφῳ του, ὀλίγον σκέπτεται. Ἄλλα ζῶα ὡς ἵπποι, κύνες, γαλαί, πτῖνα, πῖθηκος κτλ. ἔχουσι μεγάλους ἐγκεφάλους, διότι πολὺ σκέπτονται. Οἱ ἐγκέφαλοι ὅμως αὐτῶν δὲν εἶναι ὡς οἱ τοῦ ἀνθρώπου κατ' ἀναλογίαν τοῦ μεγέθους τοῦ σώματος. Ὁ ἐγκέφαλος ζώου ὀλίγον σκεπτομένου εἶναι μικρὸς ἔ ἀπλοῦς, ὡς μικρὰ ἔ ἀπλήμηχανή χρειάζεται πρὸς ἐκτέλεσιν μικρῶν ἔργων. Καίτοι δὲ τὰ ζῶα ποιοῦσι τὴν σκέψιν αὐτῶν διὰ τοῦ ἐγκεφάλου αὐτῶν ὡς ἡμεῖς, εἰσὶ σκέψεις τινες ἃς ἡμεῖς μόνοι ποιοῦμεν ἐκεῖνα δὲ οὐδόλας. Εἰσὶ τινὰ πράγματα περὶ ὧν οὐδὲν γινώσκουπιν. Ἄλλὰ περὶ τούτου εἰς προτεχῆς κεφάλαιον.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Μετακίνησις ὀβελίσκων. — Ὁ ὀβελίσκος τῆς Κλοσάτρας ὁ ἄρτίως μετακομισθεὶς ἐξ Ἀλεξανδρείας εἰς Ἀγγλίαν δὲν εἶναι τὸ πρῶτον μνημεῖον τὸ ἐξ Αἰγύπτου ἀποκομισθέν. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Ἀδουστὸς Ζήσαρ ἐν ἔτει 31 π. Χ. μέχρι τοῦ 14 μ. Χ., μετέφερε διαφόρους εἰς Ρώμην, και διάδοχοι αὐτοῦ αὐτοκράτορες ὁμοίᾳ ἐποίησαν, ἑωσὺ τεσσαράκοντα ὀκτώ μετεκομισθῆσαν. Οἱ Γάλλοι ἀνήγειρον ἓνα ἐπὶ τῆς Πλατείας τῆς Ὀμονοίας ἐν ἔτει 1836. Τὰ τεράστια ταῦτα μνημεῖα, ὕψους σχεδὸν ἑξήκοντα πόδων, ἀνηγέρθησαν κατ' ἀρχάς ἐν Ἡλιοπέλει, ἐνώπιον τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ Τοῦμο τοῦ ἀνατέλλοντος Ἡλίου, και φέρουσι τὸ ὄνομα τῆς Κλοσάτρας ὡς ἐκ τινος παραδόσεως ὅτι ταῦτα μετηγέθησαν εἰς Ἀλεξανδρείαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Κλοσάτρας.

Γαλλικὰ δερμάτινα χειρόκτια. Τὰ χειρόκτια ταῦτα καταρχὰς ἐκ δερματος ἐρίφου κατασκευάζόμενα, νῦν γίνονται ἐκ δερματος πῖθηκου ὡς μᾶλλον εὐκάμπτου. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι ἀκρεπές ἐν τισὶ κύκλοις νὰ τείνη τις ἀχείροκτον χεῖρα εἰς κυρίαν, φαίνεται ὅτι τιμᾶται αὐτὴ μᾶλλον ἐκ τῆς ψεύσεως δερματος πῖθηκου ἢ ἀνθρώπου. Οἱ θηρεῖοντες τοὺς πῖθηκούς ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ πωλοῦσι τὰ δερμάτα αὐτῶν ἀπὸ 1,50 ἕως 3 δραχμῶν ἑκαστον εἰς Γάλλους ἐμπόρους, φιορεύει δὲ ἐτησίως ἑκατοσθ θηρευτῆς 3000 πῖθηκούς.

Οἱ κορυφαῖοι συντάκται τῶν κυρίων ἄρθρων τοῦ Ἀγγλικοῦ «Χρόνου» λαμβάνουσι μισθὸν 2000 λιρῶν κατ' ἔτος. Τὸ μείζον ποσὸν τὰ πληρωνόμενον ἐν Ἀμερικῇ εἰς συντάκτην κυρίων ἄρθρων εἶναι τὸ διδόμενον ὑπὸ τοῦ «Κήρυκος

τῆς Νέας Ἰόρκης» εἰς τὸν κ. Κάρολον Νορδάφ. Οὗτος λαμβάνει 10,000 δολλάρια ἐτησίως, και γράφει ὅποτε και ὅτι αὐτὸ ὁδῶν.

Μεγάλη ἐπιχειρησις πρόκειται νὰ συντελεσθῇ ὅσον αὐτῶ ἤτις μέλλει νὰ διευκολύνη τὰς γεωγραφικὰς ἐν Ἀφρικῇ ἀνεκνεύσεις. Ἡ σύνδεσις τῆς Ἀφρικῆς ἀπὸ τῆς μᾶς ἀκρας αὐτῆς μέχρι τῆς ἐτέρας διὰ τηλεγράφου. Ὁλόκληρον τὸ διάστημα ἀπὸ Ἀλεξανδρείας μέχρι τοῦ Νατὰλ ἀποτελεῖ 3600 γεωγραφικὰ μίλια. Ἦδη ἀπὸ Ἀλεξανδρείας μέχρι τοῦ Καρτούμ μετ' οὐ πολὺ θέλει τελεσθῇ ἡ σύνδεσις, και ἀμέσως θέλει προθῆ μέχρι Γουδὸκράς, ἀποστάσεως ἐν συνόλῳ 1565 μιλίων.

Ὅπταν αἱ γυναῖκες τῆς Ἀπαπίας ἔχουσι βρέφος μεταχάριστον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πάντοτε φέρουσι τοῦτο μετ' ἑαυτῶν. Ἀμα ὡς ἡ οἰκογένεια φθάσῃ εἰς τὸ μικρὸν ζῦλον οἰκοδόμημα, και οἱ ἄρῆνοι δεθῶσιν ὁ πατήρ σκάπτει μικρὰν κλινὴν ἐν τῇ χιῶνι, και ἡ μήτηρ τυλίσσει τὸ βρέφος ἐν δερματι και τὸ καταθέτει ἐν αὐτῇ. Εἶτα ὁ πατήρ σφραεῖσι τὴν χιῶνα περὶ αὐτὸ, και ὁ κύων τίθεται εἰς φυλακὴν, ἐν ᾧ οἱ γονεῖς μεταβαίνουσι εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Πολλὰκις περὶ τὰ 30 βρέφη βλέπει τις τεθνημῆνα τοιουτοτρόπως ἐν τῇ χιῶνι.

Ὁ ΠΤΑΡΜΟΣ

Κατὰ κανόνα, ὁ πταρμὸς εἶναι εἰδοποίησις ἢ ἡ φύσις διδει δτι μέρος τι τοῦ σώματος εἶναι ἐκτεθειμένον εἰς ψυχροτέραν θερμοκρασίαν ἢ ὅσον τὰ ἄλλα μέρη, και ὅτι ὁ πταρνίζόμενος «λαμβάνει κρουολόγημα». Μετὰ τὴν εἰδοποίησιν ποία ἡ ἀρέσκεια τοῦ πταρμοῦ; Διανοίγει τοὺς πόρους δλοκληρίου τοῦ σώματος και προξενεῖ ἐλαφρὰν διαπνοὴν ἤτις ἀπορρίπτει τὸ κρουολόγημα. Πᾶς σπανίως πταρνίζεται πλειότερον ἢ δις, διότι εὐκόλοσ ἡ διαπνοὴ ἐν νεκρῇ ἡλικίᾳ ὁ γέρων ἀπεναντίας πταρνίζεται πολλὰκις. Εἶναι δύσκολός ἡ διαπνοὴ εἰς αὐτόν. Ὅταν τις κάθηται εἰς ἀνοικτὸν παράθυρον, και πταρνίζεται, ἡ φύσις λέγει αὐτῷ δτι λαμβάνει κρουολόγημα. Τότε ἀμέσως πρέπει νὰ ἐγερθῇ, νὰ περιπατήτῃ, και νὰ πῆ ποτήριον πληρὸς ψυχροῦ ὕδατος ὅπως διατηρήσῃ τὴν ἐλαφρὰν διαπνοὴν ἢ ὁ πταρμὸς ἔθηκεν εἰς κίνησιν. Ἐάν τούτο πράξῃ δὲν θὰ εἴπῃ ὑστερότερον ὅτι ἐκρουολόγησεν εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸ στῆθος, ἢ τοὺς πνεύμονας.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ.

.....Ἐν τούτοις συγχαίρω ἀπὸ καρδίας τὴν σύνταξιν τῆς Ἀθηναῖδος, ἣτις εἶναι, κατ' ἐμὲ, τὸ κάλλιστον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων και ἐκδιδομένων παρ' ἡμῖν περιοδικῶν, ὡς ἀπερίχον ἐν κἀσὶ τοῖς θέμασι και τῷ ἄλλας τῆς χριστιανικῆς πίστεως δὲν ἱκαροποιεῖ βεβαίως τὰ ἰσχυρὰ (μωρὰ) πνεύματα τῶν Ρερὰν και Ἰουλιανῶν, οἵτινες, διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς πατριδος μας, δὲν εἶναι ὀλίγοι και ἐν τῇ παροῦσῃ γενεᾷ, ἔπερικαροποιεῖ ὅμως τὸν ἡμέτερον λόγον. Εἴθε νὰ συντελεσθῇ και αὐτὴ εἰς τὴν καταστολὴν τῆς ἀπιστίας ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τῆς διαδόσεως τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν.

Λεμίξ, τῇ 6 Ἰανουαρίου 1878.

Ἰμέτερος κλπ.

Γ. Ι. ΓΚΟΑΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Εισαγγελεὺς Πρωτοδικῶν.